JOZEF ŠPAČEK

REDNUTIE KOSTÍ

Z hnedých dverí bývalej márnice, umiestnenej presne v rohu cintorína, vyšli dvaja muži. Chudší z nich, krívajúci na ľavú nohu, tlačil fúrik, naložený náradím. Druhý muž zavalitej postavy mal pri chôdzi pred sebou papier s nejakým nákresom. Hundral si: „Musíme sa riadne pozrieť, aby sme to aj my nedodrbali."

„Tak toho sa neboj!" začul ho ten s fúrikom.

„Neboj, neboj! Deň tu nie som, a už sa niečo poserie! Načo volal tých dvoch exotov?"

„Pohreb súri. Musíme to stihnúť do jednej."

„Stíhame. A ty si tu prečo nebol pri nich?"

„Veď vieš, že som bol na vyšetrení. Na benzinometrii."

„Benzinometrii?!" uškrnul sa ten s náčrtom. „Ty si pekná benzinometria!"

„Len sa neposer z tej svojej maturity! Aj tak sa tu rýpeš ako ja za pár šupov," nedal sa fúrikový.

Prišli až k prostrednej, betónovými kockami vydláždenej uličke medzi hrobmi. Na štíhlej tuji náruživo hrkútala hrdlička. Po chvíli sa k nej pridal ďalší vták. Z vysokej rozkvitajúcej lipy v priľahlom kúte pohrebiska bolo cítiť prenikavú vôňu všetkých budúcich liečivých čajov.

„Kto bude pochovávať?" zaparkoval krívajúci pri jednom čerstvom hrobe napravo od hlavnej uličky. Asi sedem metrov vľavo po diagonále bolo vidieť ďalšiu navŕšenú hlinu z pripraveného hrobu.

„Slukovič, myslím," odvetil druhý cez zuby, stále s nosom v papieri.

„Ten pekne vybavuje," začal chromý z fúrika skladať náradie.

„Počkaj, ty pako, nech riadne zistím, ktorý to má byť. Nech to nezmršíme ako tí dvaja chuji včera."

Prešiel k druhému hrobu a pozrel do papiera.

„Tento to je!“ upresnil. „Tak to zahádž, ale poriadne. A hneď sa ber sem!“

„Určite je to dobre?“ opáčil druhý, a keď videl súhlasné kývnutie, pustil sa zahadzovať čerstvý hrob.

„Vedúci naberie všelijakých somrákov, a my aby sme to dávali do richtigu,“ šomral a pomaly plnil jamu posledného určenia čerstvou hlinou, ktorú miestni pre jej nábeh k ílovitosti a zvláštny hnedožltý odtieň nazývali pačochou. Neraz počul čo starších chlapov pri pive, sťažujúcich sa na svoje neduhy, hovoriť, že pačocha všetko vytiahne, a bude po bolesti...

Ten druhý sa pobral ďalej do hĺbky cintorína, až sa stratil kdesi v jeho najstaršej neudržovanej časti, stále patriacej židovskej obci. Potom sa na chvíľu pristavil pri košatej lipe. Vrátil sa k svojmu parťákovi a trikrát sa mu kýchlo.

„No čo, za rabínom si bol?“ spýtal sa ho ten.

„Bol... Ako vždy,“ odvetil a rozkázal chromému, ktorý už upravoval zahádzaný hrob: „Natrháš mi zajtra lipiny.“

„Natrhám, natrhám.“

„Švihol si si, no vidíš,“ pochválil ho pri obzeraní znova upraveného hrobu.

„Dám si fajčiarsku, jednu potiahnem,“ vybral si pochválený z vrecka blúzy škatuľku cigariet a zapaľovač.

„Dáš si?“ núkal.

„Veď dávno vieš, že mám alergiu. Vyúď sa za mňa.“

Prešli k druhému hrobu, pozreli do jamy, skúsili dosky, ktoré držali po oboch bokoch hrobovej jamy vykopanú hlinu.

„Máme vystarané,“ usmial sa alergik. „No, hlavne ty.“

Druhý dofajčil a začal ukladať náradie späť na fúrik. Keď bol hotový, spýtal sa: „Počuj, je to pravda s tými kosťami?“

„Čo myslíš?“

„No, že ešte pred desiatimi rokmi sa z každého vykopaného hrobu dala vytiahnuť hŕba kostí. A teraz skoro nič, len pár kostičiek. Nie je to nejaká blbosť? Predsa len, si tu už nejaké tie roky.“

„No, je to tak nejako. Čudné. Ba dokonca v zopár hroboch chýbali kosti. A pritom bolo jasné, že s hrobmi nikto nehýbal. Akoby ich zem strávila úplne, do zbla.“

„Do zbla? To ako myslíš?“

„To sa tak hovorí. Všetkých nás to čaká. To nerieš.“

Chromý nad jeho slovami pokrútil hlavou a chcel s fúrikom nabrať smer bývalá márnica.

„Počkať! Kurva, to snáď nie je možné! To sú hňupi!“

„Čo je? Čo hrešíš?“

„Ani tento to nie je! Má to byť podľa náhrobku 274, nie 247!“

„Čóóó? To nemyslíš vážne?!“

„Myslím! Je to jasné – 274, Karenovič Cyril s manželkou Štefániou! A 247 je Kucharič Karol s manželkou Sidóniou! Vedúci to splietol, kurva!“

„Nehreš tu stále! Tak vykopať celý?“

„Celý! A rýchlo!“

„Ale to mi musíš helfnúť, keď si si to všimol až teraz!“

„Pomôžem, len to musíme nájsť! Nebude to ďaleko!“

Zašli o desať, pätnásť metrov k múru cintorína a začali rad-radom obzerať náhrobky.

„Tu je to!“ podarilo sa alergikovi nájsť ten pravý hrob.

„Kurva, to je teda deň!“ popľul si dlane parťák a vrátil sa po fúrik s náradím, zaparkovaný pri nepravom otvorenom hrobe.

Z tuje s frkotom krídel do prudkého slnka vzlietli obidve vyrušené hrdličky.

Chromý sa obrátil za vtáčím odletom a pokrútil hlavou: „Ale... Počuj, ako by všetky tie kosti mohla zem len tak stráviť?“

„Čo ja viem?! Trebárs je už aj ona hladná.“